

Arrest

**nr. 76 117 van 28 februari 2012
in de zaak RvV X / II**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke
Integratie en Armoedebestrijding.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 27 september 2011 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 29 augustus 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 18 januari 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 15 februari 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. DE PONTHERE, die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster diende op 18 februari 2008 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen weigerde op 25 maart 2008, bij arrest nr. 9.131 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, ingediend op 18 februari 2008, werd op 6 mei 2008 onontvankelijk bevonden daar de aanvraag niet vergezeld ging van een afschrift van een identiteitsdocument. Op 15 april 2008 kreeg verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinqüies). Verzoekster diende op 16 juni 2008 opnieuw een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Die aanvraag werd op 22 januari 2009 onvankelijk verklaard. Op 26 juni 2008 diende verzoekster een

tweede asielaanvraag in bij de Belgische autoriteiten. Op 26 augustus 2008 diende verzoekster, bij de stad Sint-Niklaas, een aanvraag om machtiging tot verblijf in op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet. Verzoekster diende op 29 januari 2009 een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Op 15 december 2009 diende ze een aanvraag om machtiging tot verblijf in bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet bij de gemeente Lendeledede. Ze beriep zich hierbij op criterium 1.1 en 1.2 van de instructie van 19 juli 2009. Vervolgens actualiseerde ze haar aanvraag op 29 december 2009 en op 9 februari 2010. De aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, ingediend op 26 augustus 2008/ werd op 29 augustus 2011 ongegrond bevonden. Dit is de bestreden beslissing.

“Onder verwijzing naar de aanvragen om machtiging tot verblijf die op 26.08.2008 werd ingediend bij de stad Sint-Niklaas en op door 15.12.2009 bij de gemeente Lendeledede en de actualisaties d.d. 29.12.2009 en 09.02.2010, voor:

[...]

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkenen halen aan dat zij geregulariseerd willen worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, de verbintenis aangegaan om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te zullen eerbiedigen.

Betrokkenen beroepen zich op de criteria van de vernietigde instructies van 19.07.2009, waarbij menen in aanmerking te komen voor verblijfsregularisatie op basis van een onredelijk lange asiel-procedure, al dan niet met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatie-procedure (criteria 1.1 & 1.2) van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Zij voldoen hiervoor echter niet aan de gestelde voorwaarden.

Betrokkenen dienden een eerste asielaanvraag in op 16.08.2005. Op 28.03.2008 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Op 26.06.2008 dienden betrokkenen een tweede asielaanvraag in. Op 12.02.2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De duur van beide asielprocedures – zijnde ongeveer 2 jaar en 7 maanden voor de eerste procedure en ongeveer 8 maanden voor de tweede – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan worden beschouwd. Betrokkenen komen dan ook niet in aanmerking voor verblijfsregularisatie op basis van een onredelijk lange asielprocedure van 3 jaar voor families met schoolgaande kinderen (criterium 1.1 van de vernietigde instructies van 19.07.2009).

De advocaat van betrokkenen meent dat zij in aanmerking komen voor een verblijfsregularisatie op basis van criterium 1.2, zijnde een onredelijke lange asielprocedure van 4 jaar (voor gezinnen met schoolgaande kinderen) met inbegrip van de procedure bij de Raad van State en/of de regularisatieprocedure. De vernietigde instructie van 19 juli 2009 stelt echter: “Het annulatieberoep bij de Raad van State en de eventuele regularisatieaanvraag moeten nog hangende zijn, hetzij afgesloten zijn na 18.03.2008.” De eerste asielaanvraag van betrokkenen, ingediend op 16.08.2005, werd afgesloten op 28.03.2008 met een weigering om de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Het beroep dat betrokkenen tegen deze beslissing instelden bij de Raad van State werd afgesloten op 11.05.2008. Op 26.06.2008 diende betrokkenen een tweede asielaanvraag in. Op 12.02.2009 weigerde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De beroepsprocedure die betrokkenen hiertegen instelden bij de Raad van State werd afgesloten op 20.03.2009. Betrokkenen diende een eerste regularisatieaanvraag in bij de stad Sint-Niklaas op 26.08.2008 en een tweede bij de gemeente Lendeledede op 12.12.2009. Deze aanvragen werden ingediend na 18.03.2008 en kunnen dus niet in rekening gebracht worden voor de berekening

van de termijn voor criterium 1.2. Bijgevolg bedraagt de duur van de asielprocedure met inbegrip van de procedure bij de Raad van State minder dan 4 jaar en kunnen betrokkenen geen verblijfsregularisatie krijgen op basis van criterium 1.2.

Qua verblijfsduur zouden betrokkenen in aanmerking kunnen komen voor verblijfsregularisatie op basis van criterium 2.8B, zijnde een langdurig ononderbroken verblijf, duurzame lokale verankering en werk. Hiervoor dienen betrokkenen echter een aanvaardbaar arbeidscontract voor te leggen en dat doen ze niet. Ze kunnen dan ook geen verblijfsregularisatie bekomen op basis van dit criterium.

Het feit dat sommige van de kinderen hier naar school gaan en bevredigende resultaten zouden halen, kan niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie daar betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. Tevens behoeft de scholing van de kinderen geen gespecialiseerd onderwijs, noch een gespecialiseerde infrastructuur die niet in het land van herkomst te vinden is. Bovendien hebben betrokkenen steeds geweten dat de scholing van de kinderen plaatsvond in precair verblijf en dat de opleiding in België mogelijk slechts een tijdelijke oplossing was om de ontwikkeling van de kinderen toch zo normaal mogelijk te laten verlopen. Dit kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie.

Betrokkenen beweren dat zij hun land van herkomst dienden te ontvluchten omwille van een groot gevaar en dat het voor hen onmogelijk zou zijn om terug te keren. Betrokkenen leggen hier echter geen bewijzen van voor. Bovendien beschikken betrokkenen momenteel over een Attest van Immatriculatie in het kader van een aanvraag 9ter en dienen zij het grondgebied dus niet te verlaten. Dit element kan dan ook niet aanvaard worden als een grond voor verblijfsregularisatie.

Betreffende Art. 12 IVRK; Art. 12 IVRK wordt gerespecteerd doordat de kinderen hun mening hebben kunnen uiten in de aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend door de ouders voor zichzelf en hun kinderen. In deze aanvraag hebben de kinderen alle feitelijke informatie kunnen verschaffen die zij wensten en kunnen staven met nuttige stukken. Ook nadien was het voor de kinderen mogelijk bijkomende elementen aan te brengen. Artikel 12 IVRK stelt dat de gelegenheid te worden gehoord dient te geschieden op een wijze die verenigbaar is met de procedureregels van het nationale recht. Gezien de hoorplicht niet speelt bij een beslissing nopens een aanvraag om machtiging tot verblijf (onderhavige administratieve beslissing berust immers niet op het persoonlijk gedrag of de vereiste van de goede werking van een openbare dienst) berust er geen verplichting de kinderen nadat deze hun mening reeds hebben kunnen uiten via de aanvraag en eventuele latere stukken ook nog eens mondeling te horen.

De advocaat van betrokkenen beweert dat een uitwijzing zeer ingrijpende gevolgen zou hebben voor de kinderen van betrokkenen aangezien zij uit hun vertrouwde omgeving zouden worden weggerukt, hun opgebouwde vriendschappen zouden moeten achterlaten en het schooljaar abrupt zouden moeten afbreken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat betrokkenen het grondgebied momenteel niet dienen te verlaten aangezien zij over een attest van Immatriculatie beschikken in het kader van hun aanvraag 9ter.

De advocaat van betrokkenen haalt aan dat zij geen enkel gevaar vormen voor de openbare veiligheid en dat zij strikt leven volgens de Belgische regels en wetten. Bovendien zou geen enkel vonnis zijn uitgesproken lastens betrokkenen en zouden geen klachten tegen hen zijn neergelegd. Ook zouden er geen overlast- of samenlevingsproblemen zijn vastgesteld nopens betrokkenen. Hierbij dient te worden opgemerkt dat van alle in België verblijvende vreemdelingen verwacht wordt dat zij zich houden aan de in België van kracht zijnde wetgeving.

Betreffende de medische attesten die de aanvraag vervoegen; de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 maakt duidelijk een onderscheid tussen twee verschillende procedures: aan de ene kant het artikel 9bis dat in België verblijvende personen die menen te beschikken over buitengewone omstandigheden om humanitaire redenen een verblijfsmachtiging kunnen aanvragen bij de burgemeester van de plaats waar zij verblijven, aan de andere kant het artikel 9ter als een unieke procedure voor in België verblijvende personen met een medische aandoening. De hier ingeroepen medische elementen vallen buiten de context van artikel 9bis en derhalve kan in dit verzoek aan deze medische argumenten geen verder gevolg worden gegeven. Deze elementen zullen in beschouwing genomen worden bij de behandeling van aanvragen 9ter die door betrokkenen werden ingediend op 16.06.2008 en 29.01.2009 bij de Sectie 9ter van de Dienst Humanitaire Regularisaties, Dienst Vreemdelingenzaken, Antwerpsesteenweg 59B te 1000 Brussel.

Het feit dat betrokkenen sinds 16.08.2005 in België verblijven, zij verregaand geïntegreerd en geassimileerd zouden zijn, opleidingen hebben gevolgd en hiervan attesten voorleggen, Nederlandse lessen hebben gevolgd, hiervan attesten voorleggen en het Nederlands intussen zeer goed zouden beheersen, zij werkbereid zouden zijn, een uitgebreide kennissen- en vriendenkring zouden hebben die hun integratie, hun kennis van het Nederlands en hun positieve houding via getuigenverklaringen benadrukken, vormt geen grond voor een verblijfsregularisatie. Deze elementen aangaande de duurzame lokale verankering van betrokkene doen dit niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de vernietigde instructies van 19.07.2009.

Er dient te worden opgemerkt dat niettegenstaande het feit dat de advocaat een onderscheid maakt tussen de ontvankelijkheid en de gegrondheid van het verzoek, verschillende elementen uit de ontvankelijkheid overgenomen worden in de gegrondheid (schoolgaande kinderen, problemen land van herkomst, medische problemen & 9ter). Uit deze aanvragen art 9bis kan dus niet worden opgemaakt welke van deze elementen nu bij de ontvankelijkheid (lees: buitengewone omstandigheden), dan wel bij de gegrondheid van het verzoek horen. Art. 9bis van de wet van 15.12.1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen heeft het over buitengewone omstandigheden om een aanvraag tot verblijfsmachtiging in te dienen bij de burgemeester van de woonplaats waar hij verblijft in België en niet om een verblijfsmachtiging te verkrijgen in het Rijk. Er dient een duidelijk onderscheid te worden gemaakt tussen enerzijds buitengewone omstandigheden (en dus de ontvankelijkheid) en anderzijds de argumenten ten gronde die worden ingeroepen om een verblijfsmachtiging te verkrijgen. Met andere woorden: de buitengewone omstandigheden mogen niet verward worden met de argumenten ten gronde. Er dient te worden vastgesteld dat de advocaat dit onderscheid niet respecteert. Indien echter geoordeeld zou worden dat de bovenstaande elementen toch bij de gegrondheid zouden behoren, dan werden deze hierboven reeds beoordeeld.“ “

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekster voert een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Moyens pris de la violation des articles 41 §1 et 58 des lois sur l’emploi des langues en matière administratives, réunis le 18 juillet 1966, de la violation des articles 9bis et 62 de la loi du 15.12.1980 sur l’accès au territoire, le séjour, l’établissement et l’éloignement des étrangers et des articles 1 a 3 de la loi du 29.07.1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs ; du principe de bonne administration. Que la partie requérante a fait usage de la langue néerlandaise, quand elle a sollicitée sa régularisation de séjour, auprès des Bourgmestres de Sint-Niklaas en Lendeledé ; Qu’en conséquence, en application de l’ article 41 §1 de la loi du 18 juillet 1966, l’Office des Étrangers avait le devoir de faire emploi de la même langue, quand elle prenait la décision en réponse aux demandes de la partie requérante, tout au moins en ce qui concerne la motivation de cette décision ; Que la décision du 29/8/2011 est donc nulle en application de l’article 58 de la même loi, ou en tout cas doit être annulée ; Qu’en plus, la décision n’est nullement motivée dans le sens de l’article 62 de la Loi du 15/12/1980 ou dans le sens de la loi sur la motivation des décisions en matière administrative ; Que la décision ne réponds a aucun des motifs invoqués dans les lettres des 26/8/2008 et 15/12/2009 adressés aux Bourgmestres ; Que la décision ne précise pas pourquoi ou dans quel sens « les motifs invoqués » seraient insuffisants, pour justifier une régularisation ; Que la décision ne motive nullement, pourquoi instruction du 15/7/2009, ne serait pas d’application sur la demande de régularisation formulée par la partie demanderesse, endéans les délais pour ce faire ; Qu’en plus, la demande formulée par la partie requérante est rejetée, sans préciser si ce rejet doit être considéré comme une décision d’irrecevabilité ou que la demande serait non-fondée; Que la décision manque de clarté et est donc contraire au principe d’une bonne administration; La partie requérante estime que les moyens sont sérieux.”

2.2. Verzoekster betoogt dat de beslissing werd opgesteld in de verkeerde taal en stelt dat de beslissing in het Nederlands diende te worden opgesteld. Vervolgens meent zij dat de beslissing op geen enkele wijze is voorzien van een afdoende motivering en dat er niet geantwoord wordt op datgene wat zij aanvoerde in haar aanvraag van 26 augustus 2008 en die van 15 december 2009. Ze verwijt de verwerende partij niet gemotiveerd te hebben waarom de instructie van 19 juli 2009 niet van toepassing zou zijn.

De motivering van de bestreden beslissing heeft betrekking op de verhouding tussen burger en overheid, zodat artikel 41, §1 van de Taalwetten Bestuurszaken van toepassing is. Dit artikel luidt als volgt:

“Artikel 41, § 1. De centrale diensten maken voor hun betrekkingen met de particulieren gebruik van die van de drie talen waarvan de betrokkenen zich hebben bediend.”

Aangezien verzoekster de aanvraag om machtiging tot verblijf bij toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet in de Nederlandse taal heeft ingediend bij de stad Sint-Niklaas, diende deze beslissing in de Nederlandse taal opgesteld te worden, wat in casu gebeurd is. Verzoekster maakt niet aannemelijk in welke mate de taalwetten inzake bestuurszaken geschonden werd.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De bestreden beslissing geeft duidelijk de motieven aan op grond waarvan de beslissing is genomen. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt de motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991. Verzoekster kent klaarblijkelijk de motieven van de bestreden beslissing, daar zij ze aanvecht in haar verzoekschrift. Aan de formele motiveringsplicht werd derhalve voldaan.

Verzoekster laat na concreet uiteen te zetten op welke punten in de bestreden beslissing niet geantwoord wordt “op datgene wat zij aanvoerde in haar aanvraag van 26 augustus 2008 en die van 15 december 2009.”

Artikel 9 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Om langer dan de in artikel 6 bepaalde termijn in het Rijk te mogen verblijven, moet de vreemdeling die zich niet in een der in artikel 10 voorziene gevallen bevindt, daartoe gemachtigd worden door de Minister of zijn gemachtigde.

Behoudens de in een internationaal verdrag, in een wet of in een koninklijk besluit bepaalde afwijkingen, moet deze machtiging door de vreemdeling aangevraagd worden bij de Belgische diplomatieke of consulaire post die bevoegd is voor zijn verblijfplaats of zijn plaats van oponthoud in het buitenland.”

Artikel 9bis van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de Minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)”

De toepassing van artikel 9bis van de vreemdelingenwet houdt met andere woorden een dubbel onderzoek in:

1. wat de regelmatigheid of de ontvankelijkheid van de aanvraag betreft: of er buitengewone omstandigheden worden ingeroepen om het niet aanvragen van de machtiging in het buitenland te rechtvaardigen en zo ja, of deze aanvaardbaar zijn. Zo dergelijke buitengewone omstandigheden niet blijken voorhanden te zijn, kan de aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfsmachtiging niet in aanmerking worden genomen.
2. wat de gegrondheid van de aanvraag betreft: of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven. Desbetreffend beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De bestreden beslissing oordeelt dat de aanvraag ontvankelijk, doch ongegrond is en dat de verblijfsmachtiging dus niet wordt toegekend aan verzoeker. Artikel 9bis van de vreemdelingenwet bevat geen criteria waaraan de aanvraag om machtiging tot verblijf moet voldoen om gegrond te worden verklaard noch criteria die ertoe leiden de aanvraag ongegrond te verklaren (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651).

Met betrekking tot de gegrondheid van de aanvraag, met name of er reden is om de vreemdeling te machtigen langer dan drie maanden in het Rijk te verblijven, beschikt de staatssecretaris over een ruime appreciatiebevoegdheid.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

De staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid heeft op 19 juli 2009 instructies opgesteld waarin criteria worden opgesomd voor het gegrond verklaren van de aanvraag en de toekenning van een verblijfsmachtiging. Deze instructie van 19 juli 2009 werd vernietigd bij arrest van de Raad van State nr. 198. 769 van 9 december 2009 omdat deze instructie *“het mogelijk maakt dat vreemdelingen die zich in de daarin omschreven voorwaarden bevinden ervan ontslagen worden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden zijn, terwijl enkel de wetgever dit vermog te doen”*, omdat *“door dit in de bestreden instructie te doen, een aan de wetgever voorbehouden domein wordt betreden”* en omdat *“uit het bovenstaande volgt dat de bestreden instructie voor vernietiging vatbaar is aangezien ze een nieuwe rechtsregel aan de rechtsorde toevoegt.”*

Voorts oordeelt de Raad van State dat bij de ongegrondverklaring van de aanvraag om machtiging tot verblijf, uitsluitend omdat niet aan de voorwaarden uit de vernietigde instructie is voldaan, de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 als een dwingende regel worden toegepast waarbij de bevoegde staatssecretaris over geen enkele appreciatiemogelijkheid meer beschikt. Dergelijke handelwijze leidt tot de toevoeging van een voorwaarde die niet is voorzien in artikel 9bis van de vreemdelingenwet. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen kan niet toelaten dat bindende voorwaarden aan artikel 9bis van de vreemdelingenwet worden toegevoegd, omdat artikel 9bis van de vreemdelingenwet geen criteria bevat (RvS 5 oktober 2011, nr. 215.571; RvS 1 december 2011, nr. 216.651). Dienvolgens vermog de Raad niet te toetsen aan de vernietigde instructie.

Uit hetgeen voorafgaat volgt dat in casu het (gehele) betoog van de verzoekende partij dat inzake de schending van de door haar aangehaalde middelen een ruimere toepassing van de voorwaarden van de instructie van 19 juli 2009 vooropstelt, niet dienstig is.

Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig februari tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC